

Helena Jabłońska, *Dziennik z obleżonego Przemyśla (1914–1915)*, wstęp, przypisy i opracowanie Stanisław Stępień, Przemyśl 2017 s. 57-58

Eugeniusz Florentinus Grandowski (1865–1944) – inżynier, generał major armii austriackiej, generał brygady Wojska Polskiego. Pochodził z rodziny austriackiego urzędnika skarbowego Jana Grandowskiego i Józefy z domu Stępińskiej. W 1884 ukończył gimnazjum realne w Bielsku, następnie studiował w Akademii Wojskowo-Technicznej w Wiedniu. Po ich ukończeniu w 1887 służył na różnych stanowiskach oficerskich w C.K. Armii. W 1893 ukończył Wyższy Kurs Artyleryjski i otrzymał przydział do 10. Brygady Artylerii Polowej w Przemyślu. W 1904 mianowany został na stopień kapitana i przeniesiony do Generalnego Dowództwa Artylerii w Wiedniu, gdzie służył do 1909. 1 października 1909 otrzymał przydział do Komendy X Korpusu w Przemyślu i został awansowany na majora. W kwietniu 1914 mianowany podpułkownikiem i wyznaczony tam na dowódcę 10 pułku haubic polowych. Z chwilą wybuchu I wojny światowej został dowódcą 30. pułku armat polowych w Przemyślu, z którym walczył na froncie rosyjskim. Brał udział w bitwie pod Kraśnikiem i Zamościem oraz w działaniach wojennych na Lubelszczyźnie. Na przełomie lat 1914/1915 walczył w Karpatach, następnie w bitwie pod Gorlicami, w okolicach twierdzy Przemyśl, w ofensywie na Łuck i Równe i wreszcie w okolicach Rarańczy na Bukowinie. W 1916 został mianowany pułkownikiem i przeniesiony na front włoski jako dowódca 3. Brygady Artylerii Polowej. Na froncie włoskim walczył do końca wojny, m.in. w bitwie pod Alsiero. W uznaniu

zasług na polu walki 1 listopada 1917 został mianowany generałem majorem. W armii austriackiej służył do 3 listopada 1918. 30 grudnia 1918 zgłosił się do Wojska Polskiego. 8 marca 1919 mianowany kwatermistrzem Armii Wschód WP. Został zweryfikowany w stopniu generała brygady ze starszeństwem z dnia 1 czerwca 1919. Od lipca 1919 przez krótki czas był szefem artylerii w Armii Hallera, potem został mianowany inspektorem jednostek artylerii, lecz w związku z chorobą przez 7 miesięcy nie pełnił tej funkcji. W marcu i kwietniu 1920 na rozkaz Naczelnego Dowództwa prowadził inspekcję zapasowych baterii artylerii w dowództwach okręgów: Kraków, Lwów, Lublin i Kielce. W październiku 1920 pracował w komisji „Rola”, prowadzącej inspekcję taborów. Po tym krótko kierował Okręgowym Centrum Instrukcyjnym w Krakowie. Od listopada 1920 do kwietnia 1921 pracował jako komendant Centrum Wyszkożenia 4. Armii WP. 1 maja 1921 został przeniesiony w stan spoczynku. Osiadł w Przemyślu, gdzie faktycznie mieszkał od 1918. W okresie międzywojennym aktywnie działał w Związku Oficerów Rezerwy i organizacjach charytatywnych. Po wejściu Sowieców do Przemyśla w 1939 został pozbawiony emerytury i dochodów z dzierżawy kamienic. Był dwukrotnie żonaty. Z pierwszego małżeństwa z Kazimierą Zollner miał córkę Marię i syna Zygmunta (1900–1918). Z drugiego związku ze Stefanią Szałowską nie miał potomstwa. Zmarł w Przemyślu i został pochowany na tamtejszym Cmentarzu Głównym w grobowcu rodzinnym swojej pierwszej żony.